

Goedkeuring internationaal Verdrag van 11 October 1933 nopens de bestrijding van den handel in meerderjarige vrouwen.

FRANCE	Jules GAUTIER	FRANCE
GRECE	R. RAPHAËL	GREECE
HONGRIE	Ladislas DE TAHY	HUNGARY
LETTONIE	J. FELDMANS	LATVIA
LITHUANIE	Vaclovas SIDZIKAVSKAS	LITHUANIA
MONACO	Xavier RAISIN	MONACO
NORVEGE	Sous réserve de ratification. Hersleb BIRKELAND	NORWAY
PANAMA	R. A. AMADOR	PANAMA
PAYS-BAS	THE NETHERLANDS Y compris les Indes néerlandaises, le Surinam et Curaçao. LIMBURG	
POLOGNE	Edouard RACZYNSKI	POLAND
PORTUGAL	J. LOBO D'AVILA LIMA	PORTUGAL
SUEDE	K. I. WESTMAN Sous réserve de ratification de S. M. le Roi de Suède avec l'approbation du Riksdag.	SWEDEN
SUISSE	STAMPFLI C. GORGÉ	SWITZERLAND
TCHÉCOSLOVAQUIE	Rudolf KÜNZL-JIZERSKY	CZECHOSLOVAKIA
YUGOSLAVIE	Constantin FOTITCH	YUGOSLAVIA

340. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Met betrekking tot de bestrijding van den handel in vrouwen bestaan reeds verschillende collectieve verdragen: 1°. de Regeling van 1904 (*Staatsblad* 1907, n°. 79), welke leidde tot de instelling van de centrale autoriteiten in de verschillende landen; 2°. het Verdrag van 1910 (*Staatsblad* 1912, n°. 355), waarbij de strafbaarstelling van den handel in minderjarige vrouwen ook met haar toestemming en van meerderjarige vrouwen door bedrog of met behulp van geweld, bedreiging, misbruik van gezag of enig ander dwangmiddel, werd geregeld en 3°. het Verdrag van 1921

(*Staatsblad* 1923, n°. 526), waarbij o. a. de grens van de meerderjarigheid werd verhoogd. Reeds op de in 1921 gehouden Conferentie, waar dit laatste Verdrag tot stand kwam, had de Nederlandsche afgevaardigde een voorstel gedaan, strekkende om alle handelingen, welke krachtens het Verdrag van 1910 strafbaar werden gesteld, wanneer zij worden begaan met betrekking tot minderjarigen, ook zonder meer strafbaar te stellen met betrekking tot meerderjarige vrouwen. Dit voorstel kon echter op genoemde Conferentie niet voldoende instemming verwerven.

In de daarop volgende jaren heeft in het Comité inzake den handel in vrouwen, dat door den Volkenbond was ingesteld, de vraag van de leeftijdsgrens herhaaldelijk punt van bespreking uitgemaakt. De Volkenbondsvergadering van 1932 vereenigde zich met de uitspraak van genoemd Comité, dat de handel in vrouwen altijd en onder iedere omstandigheid een volstrekt onzedelijke en onmaatschappelijke daad is, zoodat deze handel gestraft moet worden, zelfs indien de slachtoffers meerderjarig zijn en haar toestemming verleen. De Vergadering verzocht aan bovengencemd Comité te overwegen, op welke wijze men zou kunnen komen tot herziening van de Verdragen van 1910 en 1921 met betrekking tot de leeftijdsgrens. Terwijl in het Comité verschillende voorstanders waren van het geheel laten vervallen van deze grens, bleek, dat andere Staten hiertegen bezwaar hadden. De Fransche delegatie meende, dat zoodanige maatregel voor de landen, waar de reglementeering nog bestaat, niet aannemelijk zou zijn. Onder deze omstandigheden stelde de Fransche delegatie voor, dat een nieuwe internationale regeling zou tot stand komen, waarbij de handel in meerderjarige vrouwen strafbaar zou worden gesteld voor zoover het zou betreffen gevallen, waarin de vrouwen worden verhandeld naar het buitenland. Op dezen grondslag heeft het Comité in zijn zitting van 1933 een ontwerp-protocol opgesteld.

Dit ontwerp werd ingevolge een besluit van den Volkenbondsraad aan de verschillende Regeeringen toegezonden, met het verzoek dienaangaande haar opmerkingen te maken. Een aantal Regeeringen hebben hieraan gevolg gegeven en aldus kwam deze aangelegenheid ter sprake in de 5e Commissie van de Volkenbondsvergadering van 1933. Nadat in deze Commissie eerst eenige algemeene beraadslagingen hadden plaats gehad, werd een subcomité ingesteld, waarin acht landen vertegenwoordigd waren. Dit subcomité, waarin voor Nederland zitting nam Prof. Dr. E. MORESCO, oud-Vice-President van den Raad van Nederlandsch-Indië, stelde een eenigszins gewijzigden tekst op, terwijl voorts de wensch werd uitgesproken, dat een diplomatieke Conferentie zou worden bijeengeroepen ter verdere behandeling van dit onderwerp.

Op deze Conferentie, die nog tijdens de Vergadering bijeenkwam, n.l. van 9—11 October, was Nederland vertegenwoordigd door Mr. J. LIMBURG, lid van den Raad van State, en den heer MORESCO. De eerstgenoemde werd tot Voorzitter van de Conferentie verkozen. Het resultaat was, dat het thans ter goedkeuring aangeboden Verdrag werd vastgesteld. Van de 26 Staten, die ter Conferentie vertegenwoordigd waren, gaven bij de eindstemming 18 Staten hun goedkeuring aan dezen tekst, terwijl 3 Staten (Italië, Japan en de Iersche Vrijstaat) zich van stemming onthielden en 5 Staten afwezig waren. Op dien dag gingen 19 Staten tot onderteekening over, waaronder ook Nederland; sindsdien zijn nog 8 andere onderteekeningen gevolgd.

Thans is het Verdrag bekrachtigd door Bulgarije, Zweden en Zwitserland, terwijl de Soedan tot het Verdrag is toegetreden. Het Verdrag is op 24 Augustus 1934 in werking getreden.

De in artikel 1, lid 1 nedergelegde strafbaarstelling van ieder, die, ter voldoening van eens anders lusten, een meerderjarige vrouw of meisje, zelfs met haar goedvinden, met het oog op het plegen van ontucht in een ander land, heeft aangeworven, medegenomen of ontvoerd, is gelijk hierboven opgemerkt in overeenstemming met de reeds sinds lang door Nederland verdedigde opvatting. De Nederlandsche wetgeving, noch in het moederland, noch in de Overzæesche Gewesten, maakt met betrekking tot deze materie eenig onderscheid tusschen minderjarige en meer-

derjarige vrouwen. Derhalve kan deze nieuwe regel worden aanvaard, zonder dat wijziging van de wetgeving van het moederland of van de Overzeesche Gewesten noodzakelijk is. Gelijk de Nederlandsche Regeering heeft opgemerkt in het antwoord, dat zij op 23 Augustus 1933 aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond deed toekomen, toen haar oordeel werd gevraagd over het ontwerp-protocol, verheugt het haar, dat men in deze materie is gekomen tot het treffen van een internationale regeling, die verder zal gaan dan tot dusver het geval was. De Nederlandsche Regeering betreurt, dat het onderhavige Verdrag zich beperkt tot den handel in meerderjarige vrouwen, welke naar het buitenland worden gezonden. Hoewel zij zou hebben verkozen een meer algemeene oplossing krachtens welke de handel in meerderjarige vrouwen in alle gevallen strafbaar zou zijn gesteld, moet men toch erkennen, dat de nieuwe regeling een stap is in de richting tot het wegnemen van een zeer belangrijke lacune in de op dit gebied van kracht zijnde internationale verdragen.

Met betrekking tot artikel 1 van het Verdrag moge nog worden opgemerkt, dat bij de besprekingen ter voorbereiding van het Verdrag bleek, dat men strafbaar wenschte te stellen den vrouwenhandel niet alleen naar het buitenland, maar eveneens wanneer deze handel geschiedt tusschen moederland en koloniën, protectoraten, gebieden onder suzeriniteit en mandaatgebieden, met welke omschrijving men bedoeld heeft aan te geven alle verschillende soorten van overzeesche gebieden.

Artikel 1 lid 2 beoogt onderscheid te maken tusschen pogingen en voorbereidende handelingen. De regel ten aanzien van het strafbaar stellen van de poging is meer bindend dan die met betrekking tot de voorbereidende handeling.

Ten slotte moge nog worden opgemerkt, dat in het Verdrag geen bepaling voorkomt met betrekking tot uitlevering, analoog aan artikel 5 van het Verdrag van 1910 en artikel 4 van het Verdrag van 1921. Nadat men eerst een desbetreffend artikel in het Verdrag had opgenomen, bleek ten slotte, dat het Verdrag door enkele Staten niet zou worden onderteekend, indien dit artikel werd gehandhaafd. Op voorstel van den Voorzitter kwam derhalve de Conferentie nogmaals bijeen om de schrapping van het artikel te overwegen, waartoe inderdaad werd besloten. Met

betrekking tot dit onderwerp nam de Conferentie de volgende resolutie aan:

„De Conferentie spreekt als haar oordeel uit, dat het Verdrag nopens den handel in meerderjarige vrouwen van 11 October 1933 zou moeten besluiten met een bepaling betreffende de uitlevering in geval van de misdrijven bedoeld in artikel 1.

De Conferentie geeft in overweging, dat de Volkenbondsraad het Comité inzake den handel in vrouwen en kinderen zal uitnoodigen voorstellen te doen, welke aan de Regeeringen zouden worden onderworpen, ten einde te komen tot onderteekening op een zoo vroeg mogelijk tijdstip van een additioneele bepaling, welke deze vraag behandelt.”

De Volksraad van Nederlandsch-Indië heeft in zijn vergadering van 30 Januari 1935 nopens het onderhavige wetsontwerp gunstig geadviseerd. Een afdruk van het advies van genoemd college is als bijlage II van de Memorie van Toelichting hierbij gevoegd.

Gelijktijdig met de indiening van het wetsontwerp worden de volgende stukken ter Griffie van de Tweede Kamer nedergelegd:

1. Rapport nopens de werkzaamheden van het Comité inzake den handel in vrouwen in 1933 (C. 247. M. 29. 1933);
2. Antwoorden der Regeeringen nopens het ontwerp-protocol (A. 24 en A. 24 (a) 1933).
3. Actes van de Conferentie, waar het Verdrag tot stand kwam (C. 649. M. 310. 1933).

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
DE GRAEFF.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAİK.

De Minister van Staat,
Minister van Koloniën,
H. COLIJN.